

KUNHUTA

novoměstský farní zpravodaj

**Nové Město na Moravě
únor 2006**

Prožíváme zimní období a mnozí už vzdycháme z těch přivalů sněhu. Letos je zima opravdu zvláštní. Hodně nám přimrzlo a zatěžuje nás to. Musíme vycházet z domu za prací, na nákupy. Člověk se pak rád vrací do tepla. Tráví dosti času doma a měl by se zeptat, jak ten čas dobře využít.

Není však i ten čas nám teď daný od Boha proto, abychom si mohli posedět doma, něco si přečíst, uvažovat o vážných věcech, více se modlit za naše rodiny a potřebné?

Za krátko přijde čas doby postní, začne údobí pokání a přípravy na Velikonoce. Ta doba má svoji zvláštní atmosféru. Ale teď je jakýsi mezičas.

Nedávno jsme slyšeli při nedělní bohoslužbě, že „čas je krátký“, už nám ho mnoho nezbyvá. Proto je zde otázka. Jak ho správně využít?

Ve výzvě Fatimského poselství Lucie napsala zajímavou myšlenku: **Jak máme využít čas života, který nám Bůh chce dát?**

Jedna část má být zasvěcena modlitbě. Druhá plnění povinnosti našeho stavu. Třetí část má být určena pro dobro bližního z lásky k Bohu.

Den má dvacet čtyři hodin; neuděláme nic přehnaného, když rezervujeme některé chvíle k setkání s Bohem. Při plnění svých povinností se máme snažit uvědomovat si Boží přítomnost. Myslet na to, že Bůh a náš strážný anděl jsou s námi a vidí, co děláme, i úmysly, s jakými jednáme. Máme proto posvětit svou práci, svůj odpočinek, své jídlo, své slušné zábavy, jakoby byly stálou modlitbou. Když víme, že **Bůh je přítomný**, stačí pamatovat na něj a čas od času se na něj obrátit nějakými slovy: ať už slovy lásky – *Miluji tě, Pane*, nebo díky – *Díky, Pane, za všechna tvá dobrodíní*, nebo prosby – *Pane pomoz mi, abych byl věrný, odpusť mi hříchy, mou nevděčnost, mé nepochopení, mé uklouznutí...*, či chvály – *Chválím tě, Pane, pro tvou velikost...* Tento intimní a rodinný vztah s Bohem promění naše práce a naše každodenní starosti v pravý a stálý život modlitby.

Tak by měl žít křesťan. To je odpověď na to, že čas je krátký. Teď si férově odpovíme. Jak vypadá náš den? Na co od rána do večera myslíme. Co posloucháme, o čem mluvíme s druhými? Na co se díváme?

Otec Jan Daněk

KAM VSTOUPÍ JEŽÍŠ, VSTUPUJE I NADĚJE

Ježíš vyšel ze synagógy a vstoupil s Jakubem a Janek do Šimonova a Ondřejeva domu. Šimonova tchyně ležela v horečce. Hned mu o ní pověděli. Přistoupil vzal ji za ruku a pozvedl ji. Tu jí horečka přestala a ona je obsluhovala. (Mk 1,29-33)

Ježíš vchází do soukromého příbytku – do domu Petrovy tchyně. Můžeme v tom vidět obraz Božího království, které vstupuje do našeho lidství. V Božím království k nám přichází Bůh, který chce s každým z nás vykonat podivuhodnou výměnu, chce s námi navázat vztah pravého přátelství a společenství.

Na Ježíšově chování vidíme lásku, která k nám přichází k okamžiku, kdy nás trápí bolest, kdy nás trápí horečka, která zneschopňuje náš život. Bůh nás zde bere za ruku a vlévá nám novou jistotu. V Kristu odpověděl Bůh na náš nářek, sklání se k nám jako ke svým blízkým přátelům. Takový je poznatek a zkušenost milionů věřících. Všichni jsme jistě zakusili onu pravdu, že kam vstoupí Pán, tam vstupuje i naděje. O tom, co zde tvrdíme, svědčí i po celé roky rubrika Bůh v mém životě - vycházející v Katolickém týdeníku.

– Jan Daněk

Setkání s Bohem

Druhým stupněm modlitby by bylo setkání s Bohem. Často se domníváme, že už přece dávno známe Boha. Vždyť se už dlouho k němu modlíme! Už jsme o něm dost slyšeli a můžeme si představit, kdo je. Ale souhlasí to, co o Bohu víme, se skutečným Bohem? Na jedné straně potřebujeme obrazy, abychom si mohli Boha představit a setkat se s ním. Ale na druhé straně musíme tyto obrazy stále znovu překračovat k vlastnímu Bohu. Můžeme na Boha myslet jen v protikladech. Bůh je nekonečný tvůrce, ale také se stará o mne, nyní na mne hledí s láskou. Bůh stvořil veliký vesmír, ale je také ve mně, je v mém nitru hlouběji než já sám. Bůh je milosrdný Otec, který se mne láskyplně ujímá, ale je také Pán, a mně nezbyvá nic jiného než před ním padnout na tvář. Bůh je mi důvěrně známý, protože se mi zjevil a protože ho potkávám v sobě. Ale zároveň je zcela Jiný, Nepřístupný, Neobsáhlý, který stále znovu činí spornými všechny naše teologické poučky. Může se nám pak stát jako Jobovi, který musí po svých zápasech s Bohem vyznat: „Dosud jsem tě znal jen z doslechu. Nyní však tě uzřelo mé oko. Proto se kořím, budu se kát v prachu a popelu.“ Obrazy, které si děláme o Bohu, jsou jako okna, kterými hledíme správným směrem. Ale Bůh je za těmito obrazy, nenechá se jimi spoutat. Když se začneme modlit, je pro nás dobré zaposlouchat se do Božího tajemství, přenést se přes všechny obrazy a vytušit něco ze stále většího Boha. Uprostřed modlitby se často zarazím a ptám se: Kdo je ve skutečnosti Bůh? A potom se pokouším konfrontovat své dotazování a hledání s obrazem Ježíše Krista. V Ježíši je tento nepochopitelný Bůh viditelný, v něm se Nesrozumitelné stalo srozumitelným. Když se zaposlouchám do Boha, narazím na tajemství Ježíše Krista. A když domyslím tohoto člověka, Ježíše Krista z Nazareta do důsledku, proniknu do tajemství Boha.

(Anselm Grün – Modlitba jako setkání)

Rozloučení s knězem – dělníkem

Snad není v novoměstské farnosti člověka, který by neměl osobní vzpomínku na otce Sedlického. Někteří jej pamatují z období dobývání uranu na Dolní Rožínce jako kamaráda horníka. Další vzpomínají na jeho působení v novoměstské nemocnici jako chirurgického sádrovníka a sanitáře. Napravoval zlomeniny, vozil živé i mrtvé, hladil nemocné i jejich rodiny svým úsměvem, zájmem a a spoluúčastí. Jako zřízenec dětského oddělení dodával odvalu malým dětským pacientům a zklidňoval je před neznámými a nepřijemnými zákroky. Nevěděli jsme, že je tajným knězem, ale pro svou povahu a pracovitost byl oblíben mezi zaměstnanci i pacienty.

Když po změně režimu vystoupil ze svého skrytu, byli jsme překvapeni, ale zároveň potěšeni. Po krátkém působení v augustiánském klášteře na Starém Brně se vrátil na Vysočinu. V zapomenuté oblasti mezi protestanty a ateisty pomáhal slovem i činem. Kolik kajícníků jeho prostřednictvím odevzdalo své chyby ve zpovědnici a dočkalo se od něj poděkování a povzbuzení. Pod ochranu tvou se utíkáme a Andělé Boží, to bylo jeho oblíbené pokání, kterým nám ukazoval cestu ze hříchu. Kolika nemocným ulehčil v jejich osamělosti, strachu ze smrti. Kolika dodal odvalu v nesnázích a problémech všedního života. Žádná návštěva v nemocnici či chaloupce na vesnici pro něj nebyla bezvýznamná a zbytečná. Sněžné, Krásné, Nové Město, penzion, zde všude sloužil mše svaté a svědčil o Kristu. Nebyl univerzitní řečník, ale jeho slova byla podložena vlastním životem. Ve věku, kdy by měl nárok na teplý odpočinek a hojení svých neduhů a nemocí, pracoval. Pracoval bez veřejného uznání, mnohdy bez poděkování, jako prostý služebník. V otevřené rakvi se trochu usmívá, že už toho měl s námi dost a že si teď musíme pomoci sami. Že to jistě zvládneme, když budeme ctít Pannu Marii a prosit svého anděla strážného. U jeho rakve se sešli spolubratři kněží v čele s otcem biskupem i prostí věřící, které za svého života oslovil. Pohyboval se mezi oběma skupinami, které často oddělují bariéry, ale on tyto bariéry s lehkostí překračoval a dokazoval, že i kněz je člověk z tohoto světa. A snad největší skupina se do smutečního kostela vůbec nedostala. Nemyslím tím ty, kteří nebyli přítomni fyzicky, ale v duchu na něj vzpomenuli modlitbou. Myslím tu velkou třetí skupinu lidí, kteří do kostela nechozí, modlit se neumějí ani nechťejí. Těmto jsou kněží podezřelí a věřící nevěrohodní. Otec Eduard byl ale doma všude, mezi kněžími, věřícími i nevěřícími. Ti všichni ho měli rádi jako člověka. Lze si představit působivější smuteční průvod, který ukázal sílu lásky? Vichr se chvílemi měnil ve víchřici, větve jasanů kolem hřbitova hrozily vyvrácením, sněhové poryvy braly dech i zakrývaly cesty. Na větrné hůrce ve zmrzlé zemi je místo spočinutí. Nehostinné Sněžné, jak příhodné jméno. Lze si jinak představit vyhnanství? Odchodem člověka, kterého máme rádi, se cítíme ochuzeni. Jak nejlépe se vyrovnat se smutkem? Nestáčí planě vzpomínat a o Dušičkách zapálit jednu svíčku nad hrobem. Lepší je, když alespoň jednu vlastnost, která se nám na mrtvém líbila, zachováme svým prostřednictvím pro ostatní. Aby to světlo, které nám dával, svítilo světu dál. Ať je to třeba umění úsměvu, humor či obětavá práce. Snad se nám pak i splní, abychom byli pro ostatní tak blízcí jako náš Eda. Není to hezké, když svému 77-letému faráři říkáme takovým důvěrným oslovením. Nepřáli bychom si na konci své cesty takové ocenění?

R. Novák

Svědectví

„...snaž se mít srdce plné Boha a o víc se nestarej. Dítě si taky takové zbytečné starosti nedělá.“

Paní S. z Turnova se vypravila na exercicie p.Ladislava Kubíčka do Litoměřic. Nikdy nic podobného nezažila. Čekala s napětím a trochou zvědavosti, co se bude dít. Svou zkušenost popisuje: „Dodnes vidím kapli v chátrající budově Dómském náměstí, prostoupenou jeho modlitbou. Vyžadoval od nás mlčení a já v těch několika málo dnech pochopila, že právě v tichosti je růst. Po svátosti smíření se mi dostalo velké milosti – po desítkách let jsem dokázala odpustit sama sobě. Pomohl mi v tom životní příklad otce Kubíčka, i jeho osobnost. Usoudila jsem, že člověk, který toho tolik prožil, pochopí i mě a unese i můj problém. Nemýlila jsem se. Po svátosti smíření mě bratrsky objal, já jeho taky, a ještě dlouho jsem z toho žila. Na to se prostě nedá zapomenout.“

„...stále se snažit připodobňovat se Ježíši, plnit vůli Boží – to je celoživotní úkol. Takové základní prvky jako umět se zapírat, mlčet, být laskavý i k nesympatickým - by měl mít člověk zvládnuté už na začátku. Pozoruješ-li, že v těch věcech zaostáváš, tím víc se na ně zaměř.

S požehnáním Ladislav“

z knihy Až do prolití krve – radostné poselství p.MUDr.Ladislava Kubíčka

Ahoj děti,

tak co Nový rok? Jak jste začali? Děláte si novoroční předsevzetí? Ona je to dobrá věc, ale ještě lepší je zkoušet být lepším člověkem po celý rok, každý den znovu. Nejen si to na Nový rok říct- že nebudu zlobit, že budu víc pomáhat mámě, že budu hodnější na bráchu...- a pak na to jakoby zapomenout. Poslechněte si, co k tomu říká jeden moudrý příběh:

Malý basketbalový tým se před odjezdem na výroční veledůležitý turnaj účastnil mše svaté. V kázání jim kaplan připomněl, že za deset let od téhle chvíle už bude úplně jedno, jestli letošní turnaj vyhrají nebo ne. Jediná věc, která zůstane navždy důležitá, je, čím se stanou oni sami.- Stanou se lepšími lidmi?- Naučí se víc milovat?- Budou k sobě ohleduplnější?- Budou cílevědomější a dokonalejší jako tým i jako jednotlivci?

Zatímco kněz pak po mši odkládal roucho, slyšel trenéra, jak oslovuje hráče: „Sedněte si ještě na chvíli. Otec mi řekl něco, co mi dělá zrovna starosti. Přemýšlím, k čemu jsem vám já během přípravy na turnaj dopomohl. Stali jste se lepšími lidmi? Naučili jste se víc milovat? Jste k sobě ohleduplnější? Jste cílevědomější a dokonalejší jako tým i jako jednotlivci?

Jestli ano, pak bez ohledu na výsledek už jste vyhráli. Jestli ne, pak jsme zklamali Boha, vaše rodiče, zklamali jsme svou školu a především sami sebe. Doufám, že jsme nezklamali. A modlím se, aby tomu tak bylo.“A já taky doufám – za sebe i za vás – že Pána Boha nezklameme.

Vaše kamarádka

Informace a oznámení

Přehled bohoslužeb

	<i>neděle</i>	<i>pondělí</i>	<i>úterý, čtvrtek, sobota</i>	<i>středa</i>	<i>pátek</i>
<i>Nové Město</i>	7.45 9.00		7.00	17.30	18.00
<i>Bobrová</i>	10.45	18.00			17.00

Hospodaření ve farnostech

	Nové Město	Bobrová
Příjem:	1.012.957,- Kč	321.120,- Kč
Vydání:	1.003.426,- Kč	253.102,- Kč

Zůstatek:	9.531,- Kč	96.724,- Kč
Rozpis výdajů:		
bohoslužebné výdaje	21.693,- Kč	4.270,- Kč
odvedené sbírky biskupství	225.354,- Kč	41.962,- Kč
režijní (elektřina, telefon, atd.)	258.022,- Kč	97.566,- Kč
opravy, (Bobrová-zpovědnice)	366.197,- Kč	109.304,- Kč
mzdy, daně, soc.+ zdr.pojištění	132.160,- Kč	
-----		
c e l k e m	1.003.426,- Kč	253.102,- Kč

20. března 2006 v 17 hod - přednáška MUDr. Marie Svatošové

Farní charita pořádá přednášku zakladatelky Hospicového hnutí v České republice a známé lékařky. Všichni jste srdečně zváni do farního sálu, v případě velkého zájmu do kostela sv. Kunhuty v Novém Městě na Mor.